

Nepozabno doživetje Kosovelove poezije v glasbi in petju ter animiranih senčnih in svetlobnih podobah domišljije v uprizoritvi Močeradek gre čez cesto (Urška Boljkovac za LGL)

Animirano-poetična "simultanka"

Močeradek gre čez cesto, "ambientno" v Lutkovnem gledališču Ljubljana uprizorjena poezija Kosovela, v viziji vsestranskega Matije Solceta spet inventivno presenetljiva

UROŠ SMASEK

Presenetljive lutkovne in tudi izrazito glasbene uprizoritve je kar vnaprej z veseljem pričakovati vsakič znova od nasploh neverjetno duhovito inventivnega mlajšega lutkovno-gledališkega in ne nazadnje glasbenega ustvarjalca Matije Solceta (lutkovno šolanega v lutkarsko sloviti Pragi, na gledališki akademiji DAMU, trenutno pa med gonilnimi silami kulturnega Protestivala ob vseslovenskih ljudskih vstajah ...), ko tudi neverjetno domiselno, da je lutka ali pa glasbilo lahko tako rekoč karkoli, vedno znova dokazuje avtorsko vsestranskost in neizčrpnost.

Pričakovanju presenečenj navkljub pa je vsaka njegova nova uprizoritev nepričakovano presenetljiva, kakršna je tudi aktualna, za mlado in staro nadvse primerna predstava Močeradek gre čez cesto, uprizorjena v Lutkovnem gledališču Ljubljana (LGL, kjer Solce ustvarja razveseljujoče pogosto) v njegovi režiji in uglasbitvi na podlagi poezije slovitnega pesnika Srečka Kosovela (1904 - 1926) premierno 18. marca, prav na dan Kosovelovega rojstva, dokazujoč med drugim njegovo pesniško očarljivost.

Uprizarjal Kosovela je Solce vsaj že lani poletil po ljubljanskih prizoriščih ob otvoritveni in obenem krovni prireditvi priljubljenega Festivala Sanje, a tedaj na podlagi Kosovelovih družbenokritičnih misli, neverjetno aktualnih, kot da napisanih v

zdajšnjem družbenem stanju. Za razliko pa aktualna predstava nagovarja odprto srce in domišljijo vsakogar ter v osnovi učinkuje kot tako imenovana ambientna uprizoritev, premierno izvedena v prostorih Šentjakobskega odra LGL, a z očitnim potencialom tako imenovanega "site-specific" uprizarjanja, se pravi, okoljsko specifično umeščenega.

V "ambientni" uprizoritvi (v njej je Solce združil moči spet s tovrstno že preizkušenima izvajalskima sodelavcema iz LGL, vsestranskima igralcema Polonco Kores in Mihom Arhom, ter na novo z gostjama, milo Tjašo Koprivec in nadobudno Niko), ki je povrh vsega izrazito lutkovna oziroma animirana, pa kljub temu sploh ni lutka v klasičnem smislu, vendar v njej prav vse učinkuje pristno lutkovno oziroma animirano. Začne se že v foyerju za občinstvo, ki ga tam del igralske ekipe razdeli po skupinah, te pa nato prikupna deklica, ki oznanja močeradkov pohod čez cesto, popelje po vrsti na glavno prizorišče, prav na oder, z osrednje postavljenim velikim šotorom v obliki povečanega igluga.

Okoli so še manjša prizorišča, kjer se občinstvo po skupinah zaporedoma oziroma skoraj sočasno kot v nekakšni simultanki lahko poigra s cveticami, posrečeno ponazorjenimi s preprostimi vrtavkami, nato prisluhne glasbenemu zvenenju sončnice (v izvedbi Arha) ali istočasno riše v pesek like metulja ipd., se zatem preizkusi v ribarjenju lutkovnih rib in si naposled na prste rok posadi "eterične" ptice (turavnotežne tako imenovane mobile), preden se simbolno očiščeno (dobesedno pa sezuto) poda v odprto srce, torej v šotor, kjer je z mehkih blazin priča instrumentalno inventivnemu in večglasno zahtevno ubranemu ter vizualno na šotorskem svodu uprizorjenemu doživetju poezije ter animiranih senčnih in svetlobnih podob domišljije. Nepozabno!